

140. Καὶ οἱ Δελφιώτες τὰ λόγια του εἰς τόπον δὲν τὰ ἔβαλαν, μόνον
20 ἐσύρναν τον νὰ τὸν θανατώσουν. Καὶ πάλιν ἀποκρίθην καὶ εἶπεν τως·
«Ἄνδρες ἐνήμεροι καὶ φονιάδες, ἀκούσετέ με· ἓνας γεωργὸς ἐγήρασεν εἰς τὸ
χωράφιν καὶ ποτέ του δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ κάστρον νὰ ἰδῆ. Λοιπὸν ἐπαρακά-
λεσεν τοὺς ἐδικοὺς του νὰ τὸν στείλουν εἰς τὴν χώραν διὰ νὰ ἰδῆ, καὶ τοῦ
ἔξευξαν ἀμάξιν μὲ δύο γαϊδούρια. Καὶ παγαινάμενος ἔτυχεν καὶ τὸν ἦρυν
25 κακὸς καιρὸς καὶ ἀνέμων ταραχὴν ἵστόσον, ὅτι τὰ γαϊδούρια ἐπαραστράτησαν
καὶ ἐπῆγαν τὸν γέρονταν εἰς ἓναν γρεμνόν. Καὶ θωρῶντας πὼς ἔχει νὰ
καταγρεμιστῆ, εἶπεν· Ὡ Ζεῦ θεέ μου, τί ἄδικον ἔκαμα καὶ μέλλω νὰ χαθῶ,
καὶ ὄχι ἀπὸ μουλάρια καλὰ οὐδὲ ἀπὸ ἄλογα εὐμορφα ἀλλὰ ἀπὸ κάκιστα καὶ
πενιχρὰ γαϊδούρια.» Ἔτσι καὶ ἐγὼ ὅμοια ἔπαθα, ὅτι δὲν χάνομαι ἀπὸ τίποτες
30 τίμιους ἀνθρώπους ἢ σοφοὺς ἢ ἀξιους, μόνον ἀπὸ ἄγριους καὶ κακοὺς.»
141. Καὶ ἄρχισεν καὶ ἔλεγεν τως καὶ ἄλλον μῦθον· «Εἷς ἀνθρώπος
ἐπεθύμησεν τὴν ἰδίαν του θυγατέραν. Λοιπὸν ἔστειλεν τὴν γυναῖκαν του εἰς
τὸ χωράφιν καὶ ἄρχισεν νὰ δυναστεύῃ τὴν κοπέλλαν. Καὶ ἐκεῖ<νη> τοῦ
εἶπεν· “Ὡ πατέρα, κακὰ κάμνεις καὶ ἄπρεπα, διότις πιά εὐχαριστημένη
35 ἤθελα εἶσται νὰ μὲ δυναστεύσουν ἄλλοι ξένοι καὶ ὄχι ἐσύ, ὅπου εἶσαι πατέρας
μου.” Αὐτὸ λέγω ἐσᾶς, ὃ παράνομοι Δελφιώτες· ἤθελα καλλίτερα, ἐπειδὴ ἡ
τύχη μου μὲ ἐκατέφερον εἰς τόσον νὰ γρεμιστῶ, νὰ ἤθελά το πάθειν ἀπὸ
τίποτες ἀξιους καὶ παιδευμένους ἀνθρώπους καὶ ἤθελεν φαίνεσθαι καὶ πιά
δίκαιον παρὰ ἀπὸ ἐσᾶς τοὺς ἄγροικους.
142.
40 Καταροῦμαι λοιπὸν τὴν πατρίδαν σας, διότις ἀποθαίνω ἄδικα.
Ἀλίμονον εἰς ἐμένα.» Ὅμως οἱ Δελφιώτες καθόλου δὲν ἐβάλαν τὰ λόγια του
εἰς μέτρος νὰ τὸν λυπηθοῦν, μόνον ἐρρίζαν τον εἰς τὸν γρεμνόν καὶ ἀπόθανεν.
Καὶ δὲν ἐπέρασεν πολὺς καιρὸς καὶ ἔπεσεν μεγάλη πείνα εἰς τοὺς Δελφιώτες,
καὶ ἐπῆγαν καὶ εἰς τὸ μαντεῖον καὶ ἤβγεν τως ὁ χρησμὸς ὅτι διὰ τοῦ Αἰσώπου
1 τὸν θάνατον ἐγένεν ἡ πείνα, οἱ ὅποιοι ἐγνώρισαν ὅτι ἄδικα ἐσκότωσαν τὸν
Αἰσώπον. Καὶ ἔστεσαν κολόννα εἰς τὸ ὄνομάν του. Οἱ δὲ πρῶτοι τῆς
Ἑλλάδος καὶ ὅλοι οἱ σοφοί, ὅταν ἔμαθαν τὸ πρᾶγμα ὅπου ἔκαμαν εἰς τὸν
Αἰσώπον, ἤλθαν εἰς τοὺς Δελφοὺς καί, σὰν τοὺς ἐξέταξαν, τοὺς ἐτιμώρησαν.
5 Καὶ ἐγιναν τιμωρητάδες διὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰσώπου.

Μανόλης Παπαθωμόπουλος (επιμ.), *Πέντε δημώδεις μεταφράσεις του Βίου του Αισώπου*, Παπαδήμας, Αθήνα 1999.